

Just därför att nåden är så stor, är faran desto större

(Sjunde årgången, år 1848)

Huru skola vi kunna undfly, om vi icke hava aktat en sådan frälsning? Hebr. 2: 3.

Gud är kärleken; och ingen människo- eller änglatunga kan värdigt beskriva Guds kärlek. Men vilken besinnar, att ju större nåden är, desto större är ock faran - nämligen om den stora nåden försummas, föraktas, missbrukas? Vem besinnar, att jämte den oändliga gudomliga: *kärleken* är en lika oändlig *rättfärdighet* och *helighet* i Guds väsende? Och att just därför att nåden är så stor, desto förskräckligare är Guds nitälskan, Guds rättvisa dom över dem, som icke akta, söka, värdera och anamma den stora nåden? »Hade jag icke kommit», säger Jesus, »så hade de icke synd; men nu hava de ingen ursäkt för sin synd» (Joh. 15: 22).

Och just då aposteln genom hela det första kap. av Hebreerbrevet framställt den stora nåd och härlighet, världen i den sista tiden emottagit, nämligen att ende Sonen av Faderns sköte kommit och talat med oss; då säger han (kap. 2: 3): »Huru skola vi kunna undfly, om vi icke hava aktat en sådan frälsning?» Kristi blod *skall* och *måste* - nödvändigt - bliva oss till liv och frälsning, till visdom, rättfärdighet, helgelse och förlossning, eller också komma över oss till dom och förbannelse, såsom över de otrogna judarna! »Detta skall Herren Sebaots nitälskan göra!» Ty »måste den, som brutit Moses lag, dö utan barmhärtighet», säger aposteln, »huru mycket värre straff, menen I, skall icke då den anses förtjäna, som harr förtrampat Guds Son och för orent aktat förbundets blod!» etc.

Men att förtrampa: Guds Son betyder: *blott så ringa akta* honom, att han får vara, att man icke söker honom, icke hyllar och omfattar honom, icke blir hans egen, hans lärjunge, vän och efterföljare; ty vad man så ringa aktar, att man icke böjer sig ned för att upptaga det från jorden, det trampar man uppå. Icke hade alla de judar, över vilka Guds förskräckliga hämndedom har gått, försmädat eller pinat Kristus, utan en del gräto vid hans lidande och fingo likväl samma dom (Luk. 23: 27-31) blott därför, att de icke så anammade honom, att de blevo hans lärjungar.

Men vad gör då den helige, nitälskande Guden åt den människa, som föraktar hans kärlek, hans Son och hans Andes röst? Han gör henne intet förskräckligare, än att han blott lämnar henne åt sig själv; hon övergives av Herrens Ande, blir icke mer av Anden väckt, oroad, förkrossad, upplyst, utan får gå sin egen väg, följa sitt eget råd, eget behag, utan tuktan, utan räddhåga, utan omsorg om själen, ja, hon får bliva riktigt säker i synden. Då blir hon så förblindad och förvänd till sinne och tankar, att hon använder allt till sitt fördärv och skada; att allt, vad Gud givit till välsignelse, länder den själen till förbannelse; vad som är givet till upplysning, länder henne till förblindelse; vad som är givet till väckelse, länder henne till förhärdelse; vad som är givet till tröst och salighet, länder henne till evigt kval och fördömdelse. Detta gör Herren Sebaots *nitälskan!* Så sannas de hemska orden: »Ve över dem, när jag viker ifrån dem!» - och åter: »Gud låter icke gäcka sig!»

»O, det är en egenskap hos Gud, ett regeringssätt», säger en gammal andens man, »för vilket jag av hjärtat förskräckes, och varom jag ropat mig hes, med kvävd gråt i halsen och dock många tårar i ögonen, och har ändå aldrig blivit nog hörd. Det är den egenskapen, det fästet, varom David säger: »Herre, mot den rene bevisar du dig ren, och mot den vrånge bevisar du dig avog» (Ps. 18: 27). Med de rene, d. ä. dem som hava ren mening, när de nalkas dig, talar du enfaldigt, öppet, begripligt, upplyser och leder dem nådeligen; men mot de vrånge ställer du dig avog, gäckar dem, »förblindar dem».

- Tycker någon, att detta är för hårt talat om Gud, han läse den milde Frälsarens egen förklaring i Matt. 13: 10-15 och kap. 11: 25, där han själv uttryckligt säger, att han därför talade i liknelser, emedan den som har, honom skall varda givet, och han skall hava övernog; men den som icke har, av honom skall tagas även det han har; samt att han har fördolt detta för visa och kloka etc. Och i 2 Tess. 2: 10-12 säger aposteln lika uttryckligt: »Därför, att de icke hava mottagit kärleken till sanningen, att de måtte bliva frälsta; fördenskull skall Gud sända dem kraftig villfarelse, så att de

skola tro lögnen, på det att alla må varda dömda, som icke hava trott sanningen, utan haft sin lust i orättfärdigheten.»

Men vad nu här är sagt - att på största nåd följer största, vrede, när nåden föraktas, och att Gud sedan ställer sig avog mot de vrånga och låter allt, som var givet till välsignelse, bliva dem till förbannelse - skall vidare visas genom några exempel av Guds förhållande mot sitt egendomsfolk judarna. De äro av Gud gjorda till ett tecken för alla folk, att man på dem skall se, huru Herren handlar. I Jes. 63: 9, 10 heter det om den stora ömhet, Gud hyste för dem: »Han ömmade för all deras nöd, och hans ansiktes ängel frälste dem. I sin kärlek och sin huldhet förlossade han dem och upptog dem och bar dem i alla forntidens dagar. Men de voro ohörsamma och bedrövade hans helige Ande, och han förvandlades till deras fiende; han stridde själv emot dem.» Och se, allt det, som hade varit det väntande Israel till vederkvickelse och välsignelse, blev det förhårdade Israel till förbannelse och död. Gud var emot dem och slog dem med allt, som deras fäder njutit utav.

Mamres lund var för det gamla Israel en dyrbar lund, ty där förkunnade den högtlovade Guden för Abraham, att i hans säd alla släkter på jorden skulle varda välsignade. På samma ställe (staden Terebinte blev sedan där byggd) sålde kejsar Hadrianus, efter judarnas andra uppror, flera hundra-tusende israeliter till slavar.

- Eldstoden i det gamla testamentet var full av välsignelse för Israel samt en förebild till Messias, vilken också, såsom den förre, ville föra sitt folk genom fientliga härar, genom öknar och hav, till det himmelska Kanaan. Men i sjätte århundradet efter Kristus påstod en rabbi Meir i Asien sig hava sett eldstoden. Den skulle vara Messias förebud. Han uppkallade folket till resning. Om de ville draga till Kanaan, skulle eldstoden komma och gå framför dem. Men där kom ingen eldstod; blott strömmar av blod såg man.

I en sjuårig kamp utrotade perserna så många av judarna, som deras svärd kunde nå. - »En *stjärna* träder fram ur Jakob, och en spira höjer sig ur Israel», så profeterar Bileam. Vi veta, att den stjärnan var Kristus, den sköna morgonstjärnan. Men sedan det arma folket hade föraktat den sanna stjärnan, *världens ljus*, så fick det, år 132 efter Kristi födelse, en falsk stjärna, en bedragare, som utgav sig för att vara *stjärnans* Son (Barekba). En liten tid lyste denna stjärna med vilda flammor, så föll den ned av sin himmel. Bedragarens fotspår dröpo av judarnas blod. - Oljeberget är för de rätta israeliterna, för alla trogna, ett dyrbart berg; här plägade Herren tillbringa nätterna hos sin Fader samt njuta sin vila; här började han sitt välsignade försoningslidande hos sin Fader och här uppfor han till himmelen. Sannerligen ett dyrbart berg! Men för de otrogna judarna hade detta berg en annan betydelse, andra minnen. Då kejsar Hadrianus hade med blod släckt det andra upproret, blev det vid livsstraff förbjudet, att någon jude mer skulle beträda den heliga stadens område. Blott på Jerusalems förstörelses dag fingo de församla sig på Oljeberget och gråtande skåda över till stadens ruiner och taga avsked från sina gamla hem, dess helgedom, dess minnen.

- En frälsare blev ifrån begynnelsen lovad världen, *en* medlare mellan oss och Gud; *en* Herre, en tro, ett dop. Han kom, full med nåd och sanning, Guds härlighets återsken, Guds väsendes avbild. Han blev alla trognas glädje och salighet. Men det otrogna Israel, sedan det försmått den ende rätte Frälsaren, har sedan klappat på alla dörrar, om det icke kunde vara en frälsare därinne. Man har sagt till dem: »Här är Kristus, där är Kristus!» och de hava trott det.

Mäktiga muhammedanska krigsfurstar har man frågat, om de icke kunde vara den, som profeterna bebådade och på vilka fäderna hoppats. Ja, även bland de kristna hava judarna sökt Frälsaren. Till den engelske upprorsmakaren Oliver Cromwell kom i 17:de århundradet en judisk beskickning, för att fråga, om han icke vore Guds högtlovade. Man underrättade sig, om han icke till äventyrs på fädernet härstammade från David. Icke sju, utan sjuttio sinom sju gånger har det arma folket blivit bedraget. Omkring 70 falska Messias hava uppstått bland judarna; och nästan alla dessas väg är tecknad med deras folks blod. Israels hopp blir nu beständigt gäckat och måste bliva det, helst som, enligt deras egna heliga böcker, Davids släkt, av vilken Frälsaren skulle komma, är utdöd. Israel står såsom en stackars sinnessvag man, över vilken solen längesedan gått upp, men som beständigt stirrar mot öster och väntar på, att hon skall komma; och när någon säger till honom: »där är hon ju», beständigt svarar: det är icke denna.

Och varför är Israel så vansinnigt, så slaget med blindhet? »De strida mot Herren, och Herren strider mot dem» (Jes. 63: 10); ty »mot de vrånga bevisar han sig avog»; »men när de omvända sig till Herren, varder täckelset borttaget»; eljest skall domen i 2 Tess. 2: 10, 11 fortfa.

- Vareest ingen *Frälsare* är, där är icke heller någon *försoning*. Israel har en stor försoningsdag, men ingen Försonare. Gå om aftonen på den dagen förbi deras tempel och hör deras ropande; det kan tränga genom mærg och ben. De ropa mot i himmelen, men »himmelen är av koppar». De hava templet fullt av ljus, men mörkt på frälsningens väg. Rökelsen doftar, men den rätta rökelsen fattas, bönen av förkrossade och böjda hjärtan; ty de vilja varda rättfärdiga genom lagens gärningar. En av de härligaste gåvor, Gud hade givit detta folk, var lagen. Herrens lag var detta folks utmärkande härlighet. Moses är en trogen Herrens tjänare att föra folk till Kristus; lagen är en tuktomästare till Kristus; en sådan tuktomästare är en huld vän. Men sedan folket förkastat Herren, som har köpt dem, har lagen blivit dess fiende, ja, en vagnborg omkring dem, som värre än kejsar Titi vagnborg tränger dem på alla sidor, utesluter dem från nåden, från barnens rättighet, från himmelen. De vilja bliva frälsta genom lagen.

Frälst genom lagen blir blott den, som håller den. Men nu kunna de icke en gång hålla den i dess utvärtes stadgar, mycket mindre i allt sitt leverne, allra minst i hjärtats kärlek, som är lagens första och sista krav. Lagen, som skulle föra dem *till* Kristus, för dem nu *ifrån* Kristus. Lagen är, som sades, en vagnborg omkring dem. När de stå upp eller gå till vila, när de äta och när de dricka, när de gå ut eller gå in, bittida eller sent, äro de omringade av lagens stadgar. Israel går liksom i järnklänning och järnkedjor, som tränga, skava och såra dem på alla sidor. Och då är det icke nog med Guds egna bud, utan i sin förblindelse skapa de sig ännu flera, ty den, som börjar vilja bestå genom lagen, får ingen gräns. Deras rabbiner hava kommit så långt, att de ock uppkastat det spörsmålet, om man borde äta ett ägg, som en höna värpt på sabbaten.

Korteligen: lagen, som var dem given till gagn och ledning, har blivit för dem till en oändlig förvillelse. – Huru lycklig är icke en troende kristen! Ju bestämdare han fördömes av lagen, desto vissare blir han, att *all* frälsning är i Kristus, desto närmare sluter han sig till honom, desto friare och saligare blir han. Sedan tvingar honom *Kristi kärlek* till allt vad han bör göra, och lagen är så hans vän, hans hjärtas lust. Herre, »mot de rena bevisar du dig ren; men mot de vrånga bevisar du dig avog».

Men vi vilja ännu ur Frälsarens egna tal med judarna visa ett exempel, huru han mot de vrånga ställer sig avog och låter dem rusa längre och längre bort. Det är i Joh. 8: 46-59. Då judarna började förakta och smäda, sade han dem blott flera gudomliga sanningar, men uttryckte sig så, att blott de trogna skulle fatta det till gagn och salighet, men motståndarna bliva ännu mer galna. Då de först sagt, att han hade en ond ande, svarade han: »Jag har icke en ond ande» m. m. »Sannerligen, sannerligen säger jag eder: om någon håller mitt ord, skall han icke se döden till evig tid.» Då fingo de *bekräftelse* på vad de sagt, att han hade en ond ande, menade de; ty de sade: »Nu förstå vi, att du har en ond ande. Abraham och profeterna dog, och du säger: om någon håller mitt ord, skall han icke smaka döden till evig tid. »Ja, de anse sin bevisning så stark, att de upprepa den för andra gången: »Icke är väl du större än vår fader Abraham, som är död? Även profeterna äro ock döda, till vem gör du dig själv?» Märk då, att Herren Kristus icke med ett enda ord förklarade sig över det, som stötte och förvillade dem - att han icke sade: Jag talar icke om den *lekamliga* döden etc. - nej, utan i dess ställe kastar han fram ännu en stötesten, mot vilken de skulle ännu hårdare törna, och säger: »Abraham, eder fader, fröjdade sig, att han skulle få se min dag; och han såg honom och vart glad.» Åter en ny bekräftelse på hans ursinnighet, menade judarna och svarade: »Femtio år är du icke ännu, och Abraham har du sett!» Och märk, att den milde Herren Jesus icke heller nu förklarade sig, t. ex. med orden: Jag menar, att han såg mig *andligen* - nej, utan han gav dem blott åter en ännu svårare stötesten och sade: »Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Förr än Abraham var född, är jag.» Nu anse de icke mera värt att svara med ord - nu taga de upp stenar och kasta på honom.

- Se nu här: Herren talade idel gudomlig sanning och vishet; men för de otrogna blev det största dårskap. Och att han icke för de trotsande fienderna förklarade sig, utan lät dem rusa blott längre och längre till sitt fördärv, denna förskräckliga gudomliga straffrättfärdighet förklarar han själv, såsom sagt är i Matt. 13: 10-15. Och alltsammans visar, att ju större nåden är, desto farligare är dess förakt; att *Gud icke låter gäcka sig*.

Men vad vi nu här sett, om Guds heliga nitälskan mot sina föraktare, är hans eviga och oföränderliga natur. Han gör alldeles på samma sätt ännu i dag. Vi se ock många bedrövlige exempel av själar, som få erfara det. Själar, som en tid besöktes av Herrens Ande och hörde ordet, men aldrig läto sig helt vinnas, utan emotstodo sanningens kraft på hjärtat, bedrövade Guds Ande och bortdrevo honom - om ett, två, tre år äro de så övergivna av Anden, att de icke ens kunna höra sanningen, eller om de ock med öronen höra, likväl icke förnimma, icke förmå taga något till hjärtat och vara uppriktiga mot sig och söka ordets kraft, utan äro alldeles nöjda i sin obotfärdighet, alldeles tillslutna, stocksäkra, förtjusta, i högmod, stolthet, flärd och all synd och skam.

Och allt, som är oss givet till välsignelse, är dem nu till skada och förbannelse, t. ex. lagen länder dem till skrymteri, evangelium till köttslig frihet, nattvarden till säkerhet och till att »äta och dricka sig själv en dom», medgången till övermod, motgången till knot. Korteligen: varest Anden är viken, där är allt till förbannelse. Så gruvligt kan Gud straffa sina föraktare. Det är svårt att strida med Gud; det är gräsligt att falla i den levande Gudens händer.

Bäst är att hålla sig väl med honom, som har all makt i himmelen och på jorden. - De som söka, älska, följa honom, dem skall barmhärtighet omfatta, oändlig barmhärtighet, godhet och trohet, i alla deras livsdagar - men de, som löpa efter en annan, skola hava stor bedrövelse! (Ps. 16: 4.)

- C-O Rosenius

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).